

Deres referanse:
25/2848-

Dato:
29.10.2025

Høring – framlegg til ny forskrift om dokumentasjon og arkiv (arkivforskrifta)

1. Innledning

Norsk Journalistlag (NJ), Norsk Redaktørforening (NR) og Norsk Presseforbund (NP) viser til Kultur- og likestillingsdepartementets høringsnotat om ny arkivforskrift, som er utarbeidet av Arkivverket på oppdrag fra departementet. Når departementet samtidig har varslet at ny arkivlov skal tre i kraft allerede fra årsskiftet – og de fleste arkivfaglige prinsippene nå foreslås regulert i forskrift og ikke i selve loven – fremstår høringsfristen som svært knapp.

Et så grunnleggende og teknisk komplekst regelverk krever tilstrekkelig tid til faglig gjennomgang, dialog og kvalitetssikring. Vi vil sterkt understreke at den korte prosessen ikke må gå på bekostning av formålet med hele regelverksutformingen: å sikre en moderne, fremtidsrettet og robust arkivlovgivning som faktisk løser dagens utfordringer og kan møte nye.

Vårt hovedpoeng er at foreliggende utkast til arkivforskrift ikke bygger den infrastrukturen som trengs for fremtiden. Vi minner om at i Justis- og beredskapsdepartementets oversikt over kritiske samfunnsfunksjoner, er digital sikkerhet – inkludert arkivsystemer – nå eksplisitt omtalt som beredskapskritisk infrastruktur. Når lovgiver uttrykkelig har valgt å plassere de arkivfaglige prinsippene i forskrift og ikke i lov, hadde vi forventet et utkast med tydelige, forpliktende og presise krav. I stedet legges det opp til at forskriften kun skal gi overordnede føringer, suppleres av ikke-rettslige veiledninger, og at valg av arkivfaglige prinsipper overlates til de enkelte offentlige virksomhetene.

Forslaget legger med andre ord opp til full frihet uten ansvar – et system der hvert forvaltningsorgan selv kan definere arkivprinsippene – uten en felles nasjonal arkitektur for å sikre dokumentasjon, transparens og etterprøvbarhet over tid. Dessverre kjenner vi alle til tilfeller der sentral dokumentasjon fra offentlige instanser som barnevern og NAV ikke er bevart og kommuner som har mistet e-postarkiver ved systembytte. I evalueringen av Korona-pandemien påpekte kommisjonen at det hadde var «utfordrende å få tak i akkurat den dokumentasjonen vi har ønsket, noe som har generert oppfølging fra vår side. Dette har særlig handlet om å få tak i all informasjonsutveksling, for eksempel SMS, e-poster og logger av telefonsamtaler mellom personer som var involvert i vurderinger og beslutninger i forkant av nedstengingen 12. mars 2020», jf. NOU 2021:6 punkt 3.3.3.

Konsekvensen av forslaget vil være at dokumentasjon som anses arkivpliktig hos én virksomhet, ikke nødvendigvis vil bli arkivert hos en annen. Det åpner for en fragmentert og uforutsigbar praksis – der innsynsrett, rettssikkerhet og demokratisk kontroll i realiteten vil avhenge av hvilket forvaltningsorgan som behandler saken.

I det følgende vil vi flere steder fremme konkrete forslag til endringer. Disse markeres **med fet skrift**.

2. Utdypning av vår kritikk av at ny arkivforskrift kun inneholder overordnede føringer

Høringsnotatet legger opp til at ny arkivforskrift i hovedsak skal utformes med «funksjonsbaserte» og overordnede målbestemmelser (s. 26 og 29). I kombinasjon med at NOARK foreslås gjort valgfri og dermed ikke videreføres som obligatorisk standard, innebærer dette i praksis en sterkt svekket normering av arkivfeltet.

Departementets begrunnelse for en slik reguleringsmodell er at fremtidens arkivløsninger må være teknologinøytrale og derfor ikke bør fastsette detaljerte og praktiske krav (s. 29).

Vi mener det motsatte. Nettopp på grunn av dagens teknologiske utvikling finnes det nå et historisk handlingsrom for å stille presise, etterprøvbare og teknologisk oppdaterte krav til offentlige virksomheters arkivfaglige prinsipper. En mindre dynamisk og mer forpliktende forskrift ville i større grad lagt grunnlaget for en helhetlig, moderne og fremtidsrettet arkivinfrastruktur – snarere enn å pulverisere ansvaret ut til hver enkelt virksomhet.

En så vag og vid målorientert regulering av de arkivfaglige prinsippene vil samtidig gjøre håndhevelse og oppfølging nærmest umulig i praksis. Arkivverket vil stå igjen med et altfor skjønnsbasert grunnlag i sin tilsynsrolle, og risikoen er stor for både uforutsigbar og ulik praksis.

De nye sanksjonsmulighetene som er foreslått i arkivloven blir dermed i realiteten langt svakere enn lovgiver forutsa ved vedtakelsen av ny arkivlov. Når strafferettslige reaksjoner bare kan ilegges med klar hjemmel i lov, vil for eksempel tilsynets nye sanksjonsmulighet i arkivloven § 14 i praksis miste sin kraft dersom det ikke finnes presise og rettslig bindende krav.

Det er for eksempel vanskelig å se hvordan følgende skjønnsmessige kriterier faktisk skal kunne etterleves i praksis:

- Utkastets § 2 bokstav a: «er naudsynt for å vise om organet har løyst oppgåvene sine på ein forsvarleg og etterretteleg måte».

Vi er skeptiske til denne ordlyden og frykter den kan føre til en for snever tolkning og praktisering av hva som skal arkiveres, og at den kan føre til en tilfeldig og ulik praksis i forvaltningen. Når reglene nå legges opp til å bli mer skjønnsmessige enn de er i dag, er faren for feilvurderinger - bevisste eller ubevisste - enda større.

Hvordan skal nødvendighetskravet tolkes? Rent ordlydsmessig kan dette forstås som en høyere terskel enn det som ligger i dagens arkivlov og forskrift § 9, men det er ingenting i proposisjonen eller høringsnotatet som tilsier at det er hensikten. I Prop. 52 L (2024-2025) kap. 8.5.2.2. står det blant annet at det skal «generelt lite refleksjon til før noko kan reknast som sakshandsaming». Videre at «Det sentrale er at verksemda tek stilling og syter for at den **relevante dokumentasjonen** blir sikra og forvalta som arkiv» (vår utheving).

Selv om «naudsynt» presiseres nærmere i høringsnotatet, mener vi lovgiver bør forsøke å forskriftsfeste en ordlyd som treffer bedre opp mot det man ifølge proposisjonen ønsker å oppnå, nemlig at den relevante dokumentasjonen blir sikra og forvalta som arkiv». **Vi mener derfor «relevant» vil være et mer presist begrep slik at utkastets § 2 bokstav a og b vil lyde (vårt forslag i kursiv):**

«er relevant for å vise om organet har løyst oppgåvene sine på ein forsvarleg og etterretteleg måte».

«er relevant for at organet skal kunne oppfylle dokumentasjonsplikter etter andre lover»

- Hva er det rettslige innholdet i «organets oppgaver», og hvor går grensen mellom oppgaver og saksbehandling? Hvem skal definere terskelen for hva som er «forsvarlig», og hva er skillet mellom «forsvarlig» og «etterrettelig»? Disse begrepene er heller ikke nærmere utdypet i høringsnotatet. Utkastets § 4 bokstav a–c: «dokumentasjonen viser endringar i samfunnet» / «endringar i naturen og klimaet over tid» / «korleis offentlege organ forvaltar oppgåvene sine og ansvaret sitt, medrekna korleis dei utøver mynde og samhandlar med kvarandre».

Etter ordlyden kan det virke som at dette er en uttømmende liste over hva som skal vektlegges. En slik forståelse kan føre til en for snever tilnærming. **Vi foreslår at lovgiver i det miste tar inn en setning som nyanserer dette, for eksempel en bokstav som åpner opp for et kriterium som vektlegger formålet med arkivloven, for eksempel slik:**

«hvis formålet med arkivloven tilsier at dokumentasjonen skal bevares».

Vi viser også til forslag fra OsloMet sin høringsuttalelse punkt 3 om å legge til et nytt annet ledd i utkastets § 4, som gir en positiv hjemmel til merbevaring for å gi kommuner og fylkeskommuner en tydelig oppfordring til å gjøre selvstendige vurderinger og styrke autoriteten til lokale avgjørelser om merbevaring. Vi støtter dette forslaget slik det er gjengitt i Oslo Met sitt høringssvar:

«Tekstforslag, endring i § 4, nytt andre ledd:

Nasjonalarkivet gir i si forskrift føresegner om minstekrav til kva som skal takast vare på frå kommunar og fylkeskommunar. Det er opp til den enkelte kommune og fylkeskommune å avgjere om den ønsker å bevare meir dokumentasjon enn minstekrava.»

Videre mener vi begrepsbruken i utkastets § 4 er for vag og skjønnsmessig og forarbeidene gir for lite veiledning. Hvem skal avgjøre hvilke samfunns-, natur- og klimaforandringer som er dokumentasjonspliktige? Hva er det rettslige innholdet i skillet mellom oppgaver, ansvar og myndighet? Og hvordan sikres nasjonal lik praksis?

Etter vår vurdering reiser høringsnotatet langt flere spørsmål enn det gir svar når det gjelder hvordan de foreslåtte arkivprinsippene skal forstås og etterlevs i praksis. Pliktsubjektene bør ikke gis så vid og utydelig handlefrihet som forslaget legger opp til.

Bestemmelsene bør være minst mulig skjønnsmessige og mest mulig presise og forutsigbare – nettopp for å sikre nasjonal likebehandling, rettssikkerhet og en ensartet praksis i hele forvaltningen.

3. Kunstig intelligens er i praksis fraværende i utkastet til ny arkivforskrift

Kunstig intelligens er et av de mest styrende og gjennomgripende utviklingstrekkene i både kommunal og statlig forvaltning, men nevnes bare én gang i proposisjonen – og da kun i forbindelse med et «videre forskriftsarbeid» (s. 159). Det er skuffende at denne distansen er videreført i selve forskriftsutkastet. Ifølge Norges nasjonale digitaliseringsstrategi skal offentlig sektor frem mot 2030 anvende KI for å utvikle bedre tjenester og løse oppgaver mer effektivt, og både stat og kommune er godt i gang med bruk av KI i saksbehandlingen. KI gir enorme muligheter til bedre systemer for gjenfinning og bevaring av dokumentasjon. Samtidig krever det en annen tilnærming til hva som er arkivverdige dokumentasjon. Etter vår vurdering er det direkte misvisende å hevde at forslagene er tilpasset moderne arbeidsvilkår.

Arkiv er selve grunnmuren i norsk forvaltning. Effektiv dokumentasjon og arkivhåndtering er ikke bare en administrativ støttefunksjon, men avgjørende for demokratisk kontroll, rettssikkerhet – og en robust nasjonal beredskap. Arkiv anses derfor som «kritisk infrastruktur». Foreliggende forskriftsutkast fremstår i stedet som en forskrift for gårdsdagen, ikke for morgendagen. Norge kan ikke bli «verdens mest digitaliserte land innen 2030» dersom selve arkivgrunnmuren fortsatt står på analog logikk.

Det er heller ikke tilstrekkelig at Arkivverket i sin årsrapport for tilsyn i 2024 kun anbefaler at forvaltningen «må se på mulighetene for automatisering av arkivprosessene ved bruk av ny teknologi som KI». Konsekvensen er at hver enkelt virksomhet eksperimenterer isolert på egen tue – uten nasjonal koordinering, uten felles standarder og uten ansvar for helheten.

Med dagens teknologi burde arkivering skje løpende og i stor grad automatisk, innlemmet i arbeidsprosesser og systemer. Fullautomatisert håndtering av arkivpliktig dokumentasjon er både mulig og nødvendig. Vi mener derfor at forskriften burde inneholdt et eksplisitt krav om bruk av KI for automatisk genererte dagsrapporter – som samler all relevant kommunikasjon (epost, SMS, kalender, interne meldingsflater mv.), og som saksbehandlere gjennomgår ved slutten av dagen med mulighet til å unnta eventuelt privat eller ikke-arkivverdige materiale. Et slikt krav burde særlig gjelde ledende stillinger og beslutningstakere.

Vi vil også minne om at bruk av kunstig intelligens i saksbehandlingen allerede etter gjeldende rett kan utløse en særskilt dokumentasjonsplikt. Statsforvalteren i Troms og Finnmark behandlet nylig en klagesak om avslag på innsyn i chatlogger (2025/5836), og slo fast at en chatlogg der KI benyttes som del av saksforberedelsen omfattes av dokumentbegrepet og dermed er arkiv- og innsynspliktig.

KI-bruk vil med andre ord klart falle innunder dokumentasjonsplikten. For å sikre korrekt praksis bør dette likevel fremkomme uttrykkelig av bestemmelsens ordlyd i et nytt andre ledd.

4. Forslaget fokuserer for mye på ettertiden – og for lite på innsyn i løpende saker

Etter vårt syn er forskriftsutkastet i for stor grad rettet mot ettertiden, og i for liten grad utformet for å sikre innsyn i pågående saker. Arkiv handler ikke bare om historisk dokumentasjon. Arkiv handler også om maktkontroll i nåtid. Det er selve grunnlaget for journalistisk kildearbeid, demokratisk innsyn og offentlig etterprøvbarehet.

Vi savner at departementet tar inn over seg alvoret i dagens situasjon. Riksrevisjonen har allerede vurdert mangelfull arkivering som «sterkt kritikkverdig», og påpekt at dette «svækker muligheten for offentlig debatt, medbestemmelse og demokratisk innsyn og kontroll» (Dokument 3:3, 2021–2022). Arkivverkets ferske tilsynsrapport for 2024 (publisert september 2025) viser at situasjonen fortsatt er kritisk: Mer enn 300 lovbrudd ble avdekket, og både statlige og kommunale virksomheter mangler grunnleggende kontroll på journalføring og tilgjengeliggjøring av dokumentasjon.

Når disse problemene ikke adresseres i forskriftsutkastet, vil de vedvare og forsterkes.

Vi registrerer at § 6 andre ledd og § 14 første ledd inneholder bestemmelser om løpende innsyn, og dette er nødvendig. Men etter vårt syn må dette perspektivet være et bærende prinsipp i hele arkivreguleringen – ikke fremstå som isolerte og tilfeldige enkeltbestemmelser. Det hjelper ikke med innsyn uten dokumentasjon, og det hjelper ikke med dokumentasjon uten innsyn.

Vi etterlyser blant annet:

- **Krav om at dokumentasjonsplanen må tilgjengeliggjøres. Her støtter vi forslag fra OsloMet som i sitt høringssvar punkt 7 foreslår et nytt andre og tredje ledd i utkast til forskrift § 16.**
- **Journalføringsplikten etter kapittel 3 må eksplisitt innlemmes i dokumentasjonsplanen.**
- **Krav til hvordan fagsystemene skal knyttes opp mot elnnsyn og integreres i løsningen.**

5. Manglende prinsipiell drøftelse av begrepsbruk

Etter vårt syn mangler høringsnotatet en overordnet og prinsipiell gjennomgang av de sentrale begrepene som skal danne grunnlag for fremtidig arkivregulering. Dette gjør både struktur og kontekst vanskelig tilgjengelig, og vi er bekymret for at det pedagogisk vil skape utfordringer i praktisk etterlevelse.

Vi savner særlig en tydelig forklaring på hvordan arkiveringsplikt (utkastets § 2), dokumentasjonsplikt (utkastets §§ 6 og 7) og journalføringsplikt (utkastets kapittel 3) er ment å henge sammen. Fraværet av en slik systematisk begrepsavklaring svekker forståelsen av forskriftens struktur, formål og innbyrdes logikk.

6. Manglende koordinering med annet regelverk

Det er etter vårt syn uheldig at forslaget til ny arkivforskrift er lagt frem uten at det er vurdert opp mot pågående lovprosesser på nært beslektede områder, særlig ny forvaltningslov og Viderebruksutvalgets forslag til datadelingslov. Den nye forvaltningsloven stiller krav til dokumentasjonsplikt og sporbarhet. Datadelingsloven vil stille krav til tilgjengeliggjøring, samt oversikt og publisering av data og metadata.

Arkiv er ikke et særfelt, og forskriften kan ikke utvikles i et vakuum. Vi trenger et regelverk som harmoniserer med øvrig forvaltningsrett — ikke en arkivforskrift som lever i sin egen boble.

Henvisningen i utkastets § 2 andre ledd bokstav b til «andre lover» er etter vårt syn utilstrekkelig. Det gir ingen reell avklaring av hvilke dobbeltreguleringer som nå vil oppstå.

Vi savner for eksempel drøftelse av hvordan utkastet skal forholde seg til:

- **Viderebruksutvalgets forslag til ny datadelingslov § 5 om krav til viderebrukstilgjengelighet,**
- **§ 6 om oversikt og publisering av data og metadata,**
- **og forvaltningslovens nye §§ 11–13 om automatisert saksbehandling.**

Etter vårt syn må i det minste dokumentasjonsplikten i § 4 og kravene til informasjonssystemer i § 6 tilpasses disse regelverkene. Det samme gjelder reglene om betaling, som burde vært vurdert opp mot datadelingslovens § 8 om gebyrer.

Vi ber derfor om at forskriftsarbeidet samordnes med:

- Digitaliserings- og forvaltningsdepartementets oppfølging av datadelingsloven, og
- Justis- og beredskapsdepartementets forskriftsarbeid om automatisert saksbehandling,

slik at kravene til dokumentasjon, systemløsninger og datatilgjengelighet fremstår helhetlige, konsistente og i tråd med gjeldende digitaliseringsprinsipper.

Vi minner i denne sammenheng om at et flertall i Familie- og kulturkomiteen (Innst. 304 L, 2024–2025) har støttet prinsippet om *innebygd åpenhet og åpenhet som standardinnstilling* i offentlige datasystemer. Dette bør nedfelles som en rettesnor også i ny arkivforskrift.

Høringsnotatet burde videre ha drøftet Viderebruksutvalgets forslag om at offentlige virksomheter skal publisere tilgjengeliggjorte data med tilhørende metadata i nasjonal datakatalog (samordning av elnnsyn og DataNorge), samt utvalgets forslag om å forskriftsfeste DCAT-AP-NO-standard. Dette ville bidra til langt bedre orden og systematikk enn dette utkastet legger opp til.

7. Journalføring

7.1 Innebygd arkivering

Selv om departementet ikke har valgt å følge opp Arkivlovutvalgets forslags (NOU 2019: 9) om innebygd arkivering, fastholder vi vårt standpunkt om at den gammelmodige postjournalen må erstattes med en generell plikt til arkivering som skal skje løpende og automatisk, integrert i arbeidsprosesser og systemer.

En slik løsning vil styrke innsynsretten – ikke bare for forvaltningen selv, men også for innbyggere og journalister. Offentlige virksomheters dokumentasjon vil bli lettere tilgjengelig, og friere søk i metadata vil gi en mer moderne og åpen tilnærming til offentlig innsyn. Dette vil i større grad enn i dag gjøre det mulig å spore beslutningsprosesser og de underliggende vurderingene i forvaltningens saksbehandling.

Forslaget til modernisering ville uunngåelig hatt økonomiske konsekvenser. Men dersom dette var blitt tatt på alvor, og nødvendige midler bevilget til å utvikle de tekniske løsningene, kunne vi ha eliminert tidstyver, forbedret kvaliteten på offentlig saksbehandling og samtidig styrket borgernes rett til informasjon.

Så lenge ny arkivlovgivning ikke pålegger innebygd arkivering, finner vi grunn til å kommentere enkelte av departementets foreslåtte journalføringsprinsipper – som en midlertidig løsning.

7.2 Organinterne dokumenter

Etter vår vurdering kan journalføring av organinterne dokumenter ikke lenger være frivillig. Dagens praksis uthuler innsynsretten etter offentleglova § 14 første ledd og svekker målsettingen om å legge til rette for innsyn. Bedre kunnskap om hvilke saksdokumenter som eksisterer, gir bedre grunnlag for å oppfylle offentleglovas formål. Organinterne dokumenter er omfattet av innsynsretten, men retten til innsyn blir i realiteten illusorisk når dokumentene ikke lar seg oppspore fordi de ikke føres i postjournalen.

Uten journalføring er det i praksis umulig for offentligheten å fremme et innsynskrav, og den innsynskrevende mister samtidig muligheten til å prøve et eventuelt avslag eller kreve merinnsyn. Stortinget har tidligere påpekt behovet for å utrede dette, jf. Innst. O. nr. 41 (2005–2006) s. 18.

Vi støtter OsloMets innvending i deres høringssvar punkt 4 om at et tradisjonelt skille mellom eksterne og interne dokument blir stadig vanskeligere å trekke i digitale system som er bygd for samhandling og sammenhengende tjenester. Som OsloMet skriver gjør dette prinsippet om frivillig registrering mindre etterrettelig og øker faren for gråsoner. Vi viser her til tekstforslaget fra OsloMets høringssvar, og stiller oss bak følgende:

«Tekstforslag, endring i § 14:

- 1) Fjerne orda «alle inngående og utgående» frå første ledd.**
- 2) Fjerne heile andre ledd. Tredje ledd blir nytt andre ledd.»**

7.3 Saksbehandlers navn

Utkastets § 15 første ledd bokstav d viderefører plikten til at enten avsender eller mottaker skal journalføres. Dette er etter vårt syn ikke tilstrekkelig. For journalister og offentligheten er det avgjørende å kunne identifisere den konkrete saksbehandleren i en sak — ikke bare hvilket organ som har mottatt eller sendt dokumentet.

Navn på saksbehandler gir nødvendig transparens og gjør det mulig å avdekke habilitetskonflikter, identifisere beslutningsnivå, stille riktige kontrollspørsmål og ansvarliggjøre forvaltningsutøvelse i sanntid. Uten dette vil innsynsretten i praksis svekkes betydelig.

Vi mener derfor at forskriften eksplisitt bør kreve at navnet på ansvarlig saksbehandler journalføres — slik rettstilstanden var tidligere.

7.4 Felles system

Utkastets § 9 pålegger organer som samarbeider om å løse oppgaver i et felles system, å inngå avtale om hvem som skal ha ansvaret for at dokumentasjonen i systemet forvaltes i tråd med arkivregelverket. Vi savner imidlertid en nærmere drøftelse – og konkrete forslag – til hvordan journalføringen skal sikres og praktiseres i slike samarbeidsløsninger.

Vi mener imidlertid forslaget ikke går langt nok, og mener plikten til å plassere ansvar bør innføres uavhengig av hva slags system man bruker, når flere tjenestetilbydere samarbeider. **Vi viser til og støtter her forslaget fra Tolletatens forslag om å legge til følgende i utkast til § 9 (se kursiv):**

«Når fleire organ samarbeider om å løyse oppgåver i eit felles system eller i ei identifisert samanhengande teneste, skal dokumentasjonen som blir skapt i oppgåveløysinga, forvaltast samla. Organa skal avtale kven som skal ha ansvaret for at dokumentasjonen blir forvalta i tråd med krava i arkivlova og forskrift gitt med heimel i lova. Dersom organa avtalar at ansvaret for at krava i arkivlova og forskrift gitt med heimel i lova blir oppfylte ikkje skal liggje hos eitt organ åleine, skal det gå fram av avtala korleis ansvaret er fordelt mellom dei.»

8. Avtale om råderett over avleverte arkiv

Utkastets § 24 åpner for at et organ kan overføre den delen av råderetten over et arkiv som gjelder plikten til å behandle innsynskrav. Dette kan etter vår vurdering være hensiktsmessig, ettersom det er det opprinnelige organet som kjenner innholdet, konteksten og eventuelle unntakshjemler best.

Samtidig bør det tydeliggjøres at slik overføring ikke må svekke tempoet i innsynsbehandlingen eller pulverisere ansvaret for å sikre offentlighet. Forvaltningens hovedansvar for å ivareta retten til innsyn etter offentleglova og arkivloven kan ikke fraskrives eller svekkes gjennom avtale.

9. Tydeliggjøre bevaringsinstitusjonenes ansvar for tilstrekkelige katalogopplysninger

Vi støtter forslaget fra OsloMet om at det presiseres i loven at alle behandlingsinstitusjoner har et ansvar for å sørge for at det finnes en oversikt over alle arkiv som er avlevert eller overført, og at denne holdes oppdatert og har tilstrekkelig kvalitet. **Vi viser her til forslag til tekstendring i utkastets § 41, første ledd, første punktum:**

«Nasjonalarkivet, fylkeskommunale og kommunale bevaringsinstitusjonar og dei som tek vare på arkiv etter arkivlova § 14 sjette ledd, skal føre og halde oppdaterte oversikter over alle arkiv som er avleverte eller overførte til langtidsbevaring.»

10. Databegrepet

Vi mener Viderebruksutvalgets bruk av begrepet «data» er treffende og fremtidsrettet, da det i større grad enn «dokument» reflekterer den teknologiske utviklingen. Når den nye arkivloven dessverre ikke definerer dette begrepet i § 2, mener vi at definisjonen bør tas inn i definisjonsbestemmelsen i arkivforskriften § 2, i tråd med forslaget til ny datadelingslov.

11. Klagerett

Til sist vil vi understreke betydningen av at redaktørstyrte journalistiske medier og presseorganisasjoner gis klagerett ved brudd på arkivregelverket. Dette vil styrke offentlighetens reelle innsynsmuligheter, bidra til at alvorlige mangler avdekkes raskere, og gi en viktig korrektivfunksjon til dagens tilsynsordning.

En slik klagerett vil ikke bare fremme kontrollen med forvaltningen, men også sikre at regelverket praktiseres i tråd med formålet om åpenhet, etterprøvbarehet og demokratisk innsyn.

Vennlig hilsen,

Ina Lindahl Nyrud
advokat
Norsk Journalistlag

Arne Jensen
seniorrådgiver
Norsk Redaktørforening

Kristine Foss
jurist
Norsk Presseforbund